

ΤΟ ΑΞΤΥ

ΕΤΟΣ Β

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘ. 81

15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΕΩΦΟΡΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 15

Η συνδρομή ετήσια καὶ προπληρωτὴ διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ τὸν Πειραιᾶ δραχμᾶς 12, διὰ τὰς ἑποχικὰς δραχμᾶς 18 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχμᾶς 20.
Ἀγγελίαι καὶ εἰδοποιήσεις ἀποχωρίζονται εἰς τὴν τελευταίαν σελίδα πρὸς 10 λεπτὰ ἑστίχοι

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΗΝ 5 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1887

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

Μελίτακι

Η ΚΑΘΟΔΟΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ὁ Ἰησοῦς καθήμενος πλησίον ἑνὸς παραθύρου τοῦ σαπφειρίου οὐρανοῦ περετῆρει κάτω τὸν κόσμον· ἐπὶ τῆς μορφῆς τοῦ ἀπετυποῦτο βαθεῖα μελαγχολία, διότι διανοεῖτο ὅτι δὲν ἤξιζε τὸν κόπον ν' ἀποθάνῃ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ ἅπ' οὐ μάρτυρ νὰ καταντήσωσιν οἱ ἄνθρωποι ὅπως κατήντησαν.

Τὰ βλέμματά του προσήλουν πρὸ πάντων ἐπὶ τοῦ ἐναρίου ἐκείνου, τοῦ ὁποίου ἡ ὥραία γλῶσσα, ὡς ἡ περιστερὰ τὸ πάλαι ἔφερε τὸν θαλὸν τῆς ἐλαίας εἰς τὸν Νῶε, παρουσίᾳσεν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα διὰ τῶν ἡδέων φθόγγων τῆς τᾶ θεῖα αὐτοῦ διδασκαλίας.

— Μόνον ἂν ἀποθάνω ἄλλην μίαν φορὰν εἶνε δυνατόν νὰ σωθῇ ἡ δυστυχὴς αὕτη χώρα, ἐψιθύρισε.

Καὶ ἤδη εἰς τὸ βλέμμα του ἐξωγραφεῖτο ἡ θεία λάμψις τῆς θυσίας καὶ ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν του περιίπτατο ὁ ἀκάνθινος τοῦ μαρτυρίου στέφανος.

Ἐταράχθη ἐπὶ στιγμὴν ἡ αἰωνία τῶν αἰθέρων ἡρεμία, οὐρὸς ἀοράτων πτερύγων ἠκούσθη, καὶ ὁ Ἰησοῦς κατήλθε πρὸς τὴν πόλιν ἐκείνην, ἥτις ἄλλοτε εἶχεν ἰδρύσει βωμὸν ὡς Ἀγνώστῳ Θεῷ, ὡσεὶ προησθάνετο ὅτι θὰ ἔλθῃ ποτὲ ἐρχὴ κατ' ἣν παραδεδομένη εἰς τὴν λατρείαν τῆς ψήφου καὶ τῶν χρυσῶν εἰδώλων δὲν θὰ γνωρίζῃ Θεόν.

Ἐπειδὴ πρὸς τὰς Ἀθήνας δὲν ὑπάρχει ὄρος τῶν ἐλαιῶν ὁ Ἰησοῦς εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐγγὺς αὐτῶν δάσος τῶν ἐλαιῶν, τῶν ὁποίων τὸ ἔλαιον ὡς γνωστὸν ἀντὶ νὰ καίῃ παννύχιον μὲ εὐλαβὲς φῶς κανδύλας πρὸ τῆς εἰκόνος του, καταναλίσκεται εἰς γαργαλιστικὰς σαλάτας ὑπὸ ἱερέων, ἱερομναχῶν καὶ μοναχῶν.

Ἐκεῖ, ἐν ᾧ ἐκαθέσθη πλησίον βυακίου κελαρύζοντος διὰ μέσου τῆς πρασίνης χλόης, καὶ ἐσκέπτετο πῶς νὰ θύσῃ τὴν ζωὴν αὐτοῦ ὑπὲρ τῶν προβάτων, εἶδεν ἐφημερίδα τινὰ, καὶ λαβὼν ἀνέγνω καὶ ἔγνω ὅτι ἡ Ἑλλὰς ἔχει παραλυτικὸν τέκνον, ὀνόματι Ἰσοζύγιον, τὸ ὁποῖον κατὰκειται ἐπὶ κράββατου, πρὸς τὴν κολυμβήθραν τὴν ἐπιλεγομένην τῶν φόρων, καὶ συρόμενον ἐνίστε εἰς ἄλλην τινὰ κολυμβήθραν τὴν ἐπιλεγομένην τῶν οἰκονομιῶν.

— Ἀναστήσω αὐτὸ καὶ δοξασθήσομαι, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου.

Ἀλλ' ἤδη ἡ φήμη προέδραμεν αὐτοῦ καὶ ἡ πόλις ἦτο ἀνάστατος.

Ὁ Μακράκης ἐννοῶν πλέον ὅτι ἦτο ἄγριος εἰς τὸν κόσμον ἅπ' οὐ ὁ Χριστὸς ἠδύνατο νὰ εἴπῃ περὶ ἑαυτοῦ πόσας φύσεις εἶχεν, ἔκλεισε τὸ στόμα του καὶ δὲν ἔβγαλε λόγον καὶ ἀπέθανε τὸν δι' ἀλογίας θάνατον.

Οἱ ἐπίσκοποι καὶ ἀρχιμανδρίται κάτωχροι καὶ περίτρομοι ἔπινον ὄξος ἀρετσίωτον — εἰ καὶ συμπαθοῦσι συνήθως πρὸς τὴν βετσίαν — ἔπινον δ' αὐτὸ οὐχὶ πρὸς μίμησιν τοῦ Χριστοῦ ὃν ἐπότισαν ὄξος ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, ἀλλὰ διότι ἠθελαν νὰ χωνεύσωσι τὸ πάχος των, νὰ ἐξαφανίσωσι τὰς προτεταμένας γαστέρας των, γνωρίζοντας ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν παραδέχεται καμμίαν σχέσιν τῆς γαστρὸς πρὸς τὴν πίστιν, οὐδ' ἀναγνωρίζει ἐκ τοῦ μεγέθους τῆς μιᾶς τὸ μέγεθος τῆς ἑτέρας, οὐδ' ὅτι ἐφαρμόζεται εἰς αὐτοὺς τὰ : ἐκ κοιλίας ἐρρήσατο ὑμᾶς. Καὶ ἔτρεχον ἀνω κάτω ἐν θορύβῳ, δῖσκοι, ἀναγνώσται, παραμάναι, ὡς νὰ εἶχεν ἐπισκήψῃ κοιλιακὸς τύφος.

Φόβος καὶ τρόμος ἐπεκράτει καὶ μεταξὺ τῶν γραμματέων. . . καὶ τῶν ἐλεγκτῶν τῶν τελωνείων· διότι ὡς ἄλλοτε ἐνίψε τοὺς πόδας τῶν μαθητῶν καὶ ἐξέμαξε τῷ λεντίῳ ᾧ ἦν διεξωσμένος ἴσως τῶρα ἠθελε νὰ νύψῃ καὶ τὰς χεῖρας ἐκάστου Τελώνου καὶ Φαρισαίου ὅπως εἶπῃ αὐτοῖς : καθαροὶ ἐστέ. Οὗτοι δὲ δὲν ἠθελον δεῖξαι πρὸς αὐτὸν τὰς χεῖρας καὶ ἀπέκρυπτον αὐτάς.

Ὁ Ἰησοῦς εἰσελθὼν εἰς τὴν πόλιν εἶδεν εἰς πολλὰς μάνδρας τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ ἐπὶ τῶν τοίχων, καὶ πλησιάσας ἠσθάνθη δριμυτάτην ὁσμὴν· καὶ εἶδεν ὅτι οὐ μόνον τὸν διάβολον ἀλέκει ὁ σταυρὸς, ἀλλὰ καὶ τὸ οὖρος, εἰ καὶ κατὰ τοῦ τελευταίου τούτου, ὡς ἔβλεπε, δὲν ἴσχυε τόσον πολὺ ἡ δύναμις του.

Ἐν τούτῳ ἔφθασεν εἰς τὸ βουλευτήριον· ἐν τῷ μέσῳ ἔκειτο ἐπὶ τοῦ κραββάτου τὸ ἰσοζύγιον, ἀδρανές· ἐφαίνετο νεκρὸν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, καὶ μόνον οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἔζων εἰσέτι φερόμενοι ἀπὸ τῆς μιᾶς πτέρυγος εἰς τὴν ἑτέραν μετ' ἐκφράσεως ἄλγους καὶ μίσους.

Ὁ Χριστὸς πλησιάσας εἶπεν αὐτῷ:

— Ἄρὸν σου τὸν κραββάτον καὶ περιπάτει.

Οὐτ' ἐκινήθη ὁ παραλυτικὸς· ἔμεινε κερφωμένος εἰς τὴν θέσιν του.

— Ἄρὸν σου τὸν κραββάτον καὶ περιπάτει! ἀνεφώνησε τὸ δεύτερον ἐντόνως ὁ Ἰησοῦς.

Σπασμός τις στιγμιαῖος κατέλαβε τὸ ἀναίσθητον σῶμα, ἀλλὰ καὶ πάλιν ἀνέλαβε τὴν μολυβδίνην τῶν μελῶν του ἀκαμψίαν. Τόσον βρεῖξ ἦτο ἡ νόσος ὥστε καὶ κατ' αὐτοῦ τοῦ θείου λόγου ἀνθίστατο!...

— Πονηρὸν πνεῦμα, ἐπιτάσσω σοι ἔξελθε τοῦ ἀνθρώπου τούτου! ἀνεφώνησαν ὀργίλως ὁ Ἰησοῦς.

Καὶ ἐγένετο ὡς πνοή τις δυσώδους ἀνέμου, καὶ ἐξῆλθεν τοῦ σώματος αὐτοῦ τὰ οἰκονομολογικὰ σχέδια τοῦ Τρικούπη καὶ τοῦ Δηλιγιάννη, τοῦ Σωτηροπούλου καὶ τοῦ Παπαμιχαλοπούλου, καὶ ὁ παραλυτικὸς ἀνέστη, εὐθέως καὶ λαβὼν τὸν κραββάτον αὐτοῦ ἔθραυσεν αὐτὸν κατὰ τῆς κεφαλῆς ἐπισήμων καὶ ἡμιεπισήμων οἰκονομολόγων.

Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἐξελθὼν τοῦ βουλευτηρίου εἰσῆλθεν εἰς τοὺς ναοὺς, καὶ ἤκουσε χαλκᾶ κερμάτια κωδωνίζοντα καθ' ἣν στιγμὴν ἐμέλπετο τὸ ὄνομα του· καὶ ἀνθρωποὶ τινες παρὰ τὸ παγκάριον συνδιελέγοντο περὶ εἰσπραξέων καὶ συναγωνισμοῦ πρὸς ἄλλους ναοὺς, ὡς ἐργολάβοι ᾠδικῶν καφενείων· ὁ Ἰησοῦς ἐνεθυμήθη τὸ φραγγέλιον δι' οὗ ἀπεδίωξε ἄλλοτε τοὺς καταστήσαντας τὸν ναὸν τοῦ οἴκου ἐμπορίου, ἀλλ' ἐπειδὴ ἤξευρεν ὅτι τοῦτο δὲν ἐπιτρέπεται ὑπὸ τοῦ συντάγματος, ἔστη εἰς γωνίαν τινα καὶ παρετήρει.

Καὶ εἶδε τὰς ἐρωτικὰς βολὰς τῶν ὀφθαλμῶν, ἃς ἀντήλλασσον ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ἐνῶ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ναοῦ ἴστατο ἐσταυρωμένον τὸ ὁμοίωμα του, καὶ παρ' αὐτὸ ἡ εἰκὼν τῆς ἀπολοφρομένης ἐν σπαρκατικῇ ἀπελπισίᾳ μητρός του καὶ οἱ ψάλλται ἔμελλον: «Σήμερον κρεμάσθαι ἐπὶ ξύλου ὁ ἐν ὕδασι τὴν γῆν κρεμάσας». Ἐνεβάτευσεν εἰς ὕψος τὰς κεφαλὰς, κατήλθεν εἰς ὕψος τὰς συνειδήσεις αὐτός· ὁ ἐπάζων καρδίας καὶ νεφρούς, καὶ εἶδεν ὅτι οὐδεὶς ἐφρόντιζε περὶ αὐτοῦ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, οὐδεὶς ἠσθάνετο δι' αὐτὸν τὸ ἑκατομμυριαστὴν μὲν τοῦ πόνου, ὃν αὐτὸς ἠσθάνθη ὑπὲρ τῶν ἀνθρώπων. Καὶ ἀφοῦ διήλθε πάντας τοὺς ναοὺς, ἐξῆλθε τῆς πόλεως περιλυπὸς ἕως θανάτου.

— Ν' ἀποθάνω ἄλλην μίαν φορὰν! ἐψιθύριζε πρὸς τί; διὰ νὰ συνέρχωνται ἀπαξ ἔτι καὶ νὰ ἐρωτολογῶσιν ἐν ὀνόματί μου; διὰ νὰ ἐυταξοῦν ἄλλην μίαν φορὰν τὴν Ἀνάστασίν μου καὶ νὰ βάρωσι δις τοῦ ἔτους τὰ ὠσίων ἀντιμῆς; Ὁ λαὸς αὐτὸς εἶνε τόσον βεβουλισμένος εἰς τὴν ἀμαρτίαν ὥστε ὁ θάνατός μου δὲν δύναται νὰ τὸν ἐξαγνίσῃ· ὁ σταυρός μου θὰ συντριβῇ ἀνωφελῶς ὑπὸ τὸ βάρος τῆς ἀνομίας του, χωρὶς νὰ δυνήθῃ νὰ τὴν βαστάσῃ. Δι' αὐτὸ τὸ σκυλογόγι θ' ἀποθάνω καὶ πάλιν; Pas si bête.

Καὶ κινήσας ἀπειλητικῶς τὴν χεῖρά του κατὰ τῆς ἐναγοῦς πόλεως καὶ ἐξακοντίσας βλέμμα περιφρονήσεως ἐπ' αὐτὴν ἀνέπτυε εἰς τὸν οὐρανόν.

ΠΕΡ-ΑΣΤΙΚΟΣ

Μη χειρότερα!

Η ΔΩΡΕΑ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΔΙΑΔΟΧΟΝ

(Ἀπερρίσθη εἰς τὰς προρρήσεις τοῦ Αἰῶνος.)

Δαρίζομε, Διάδοχε, σ' εἰς τὴν Μαρωλάδα
Τὸ Μπούκουρι, τὸ Κούτσουρι καὶ τὴν μισὴν Ἑλλάδα,
Δάση, λαγκάδια, ρεματιαίς, ἀμπέλια καὶ χωράφια
Νὰ κτίσῃς σπῆτια ἀπάτητα, νὰ κυνηγᾷς ἐλάφια,
Νὰ τὴν περνᾷς καλὸκαρδὸς τὴν ὁμορφὴν σου νεότητι
Καὶ νὰ ψηφίῃς βουλευτὴ καὶ σὺ τὸν Κουμαριώτη.
Νὰ μὴ πικραίνεσαι γι' αὐτὰ ποῦ ἔγραψ' ὁ Ροντήρης
Ἐὰν δώσῃ ὁ Θεὸς καὶ ἡ Παταγὰ νὰ γένης τοικοκύρης.
Ἔχε τὸ τοῦ σου μοναχά, τῆς παντρεῖας τὴν γλύκα
Μὴν κάμῃς θηλυκὰ παιδιὰ καὶ χάσωμε τὴν προῖκα.

Οἱ Χειρὲς τοῦ αἵματος

ΑΤΤΙΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Ἐφέτος τὸ ἅγιον καὶ ἱερὸν Πάσχα εὐχόμεθα καὶ ἐλπίζομεν νὰ διέλθωμεν πάντες ἐν εὐφροσύνῃ καὶ ἀταραξίᾳ τὴν μακαριότητά μας δὲν θὰ ταράξῃ καμμία φωνὴ ἐξ ἐκείνων τὰς ὁποίας ἠκούσαμεν πέρυσι κατὰ τὴν ἀγίαν ταύτην ἡμέραν, ὁ δὲ στόμαχός μας δὲν θ' ἀναγκασθῇ μετὰ τὴν ἀφθονον κρεωφαγίαν νὰ δεχθῇ καὶ τὰ διάσημα λάχανα, ὧν τὴν μνήμην ἐπιτελοῦμεν.

*

Ἡ Βουλὴ διέκοψε τὰς ἐργασίας της τὴν Μεγάλην Τρίτην τὸ ἑσπέρας τὴν 31 Μαρτίου. Τὴν πρότασιν τῆς διακοπῆς ἔφερεν ὁ ἴδιος ὁ πρωθυπουργός, ὅστις ἐπεθύμει νὰ ἐξακολουθήσωσιν αἱ συνεδριάσεις, ἀλλ' ἐφοβεῖτο μήπως ἠθέλεν ἐγερθῇ συζήτησις καὶ ἀναγκασθῇ νὰ ὁμιλήσῃ περὶ τῶν ἐλπίδων του ὡς πρὸς οἰκονομικὸν μέλλον τῆς Ἑλλάδος, τὴν ἐπομένην ἡμέραν, 1 Ἀπριλίου.

*

Κατὰ σύμπτωσιν, τὴν ἑσπέραν καθ' ἣν διεκόπησαν ἡ ἐργασία καὶ ἡ βουλὴ ἐπικύρου τὰ πρακτικὰ τῆς τελευταίας συνεδριάσεως, ἐψάλλετο εἰς τοὺς ναοὺς τὸ τροπάρι τῆς Κασσιανῆς: Κύριε ἡ ἐν πολλαῖς ἀμαρτίαις περιπεσοῖσα γυνή...

*

Καὶ ὁμῶς ἔπρεπε νὰ ἐξακολουθήσωσιν αἱ συνεδριάσεις